

ODAFÖNN A HÍDON

a Garasos-híd leselejtezett
lakatjai miatt mérgeledsz
hiába kutakodsz
nem találsz a rozsdamarta
bizonylatot
így hát a szélnek eresztett
szavak logikájához
igazodva csak a vizet fodrozó
vadkacsáknak kínálsz fel
az olvashatatlan emlékekből
rajzolt papírszárnyakat

*bekerítve bolyongsz
mint az alany nélküli mondatok
ugyan mi történt volna
ha fölállalod a titkot
ha nem alkuszol
ha nem tettetsz közönyt
ha legalább egyetlen ajtót
nyitva hagysz*

örökös ős kezdődik
hurcolkodás
egy eltévedt leander bontja
fehér virágait
a gyanakvás alábbhagy
a híd pillére alá húzódnak
az árva vadkacsák
elhibázott szavaink tanúi –
s a múlt már csak egy arctalanná
szürkült végtelenített pillanat

MÉG TUDOM

ránk görnyedt az este
bekormozódtunk
próbáltam jó lenni hozzád
de gyorsabbnak bizonyultál
és kiretusáltál az emlékeidből
résnyi fény siklik végig
a szobán – pásztázza
az ágytakaró gyűrődéseit –
gazdátlanul bolyongok
dacba hanyatló arccal gyászolva
azt ami eddig voltunk
falakig nyúlnak az árnyak
végtelen lassúsággal
szakadozik az idő
mintha szertartást végezne
megadták magukat
a platánok is a téren
a hajnalba csúszó bulik tanúi
mindennek ára van
kotta nélküli rítusok
tenyereltek bele életünkbe
s bár még tudom
milyen kiszolgáltatottnak lenni
de lassan az emlékek
szavatossági ideje is lejár

PEDIG MÁR NEM

köztünk a tér és az idő már
beláthatatlan és túl sok az idegen
ezért tiszteletben kell tartanom
a valóság képtelen megnyilvánulásait
amikor eszembe jutsz
próbáltalak magamhoz csiszolni

de tökéletesség nincs
beteges szeszélyé sülnek a hibátlanok

megérintjük a bizonytalant
kerülgetjük emlékeinket
sértettség harag ezernyi seb
gyűlt össze a lecsüngő fejű fűz alatt
minden megváltozott

halott tárgyak közt én is halott vagyok
nem is tudom mi a jobb
nézni a halálhíreket büntudat nélkül
vagy egy másik idősávban
láthatatlanul matatni
a lélegeztetőgépen élet-halál között

elapadtak a szavak
felgyűlt a szmog
jön egy újabb agónia
fekete vászon az ajtón
ahonnan kikandikál a halál
legyen végre vége ennek az egésznek
várom az éjszakát
pedig már nem vagy ott

REJTVÉNYEINK

folyton kérdésekkel fordulsz felém
pedig hozzánk már csak a kijelentő
mondatok illenek
ám te még mindig azt hiszed
hogy az életünk rejtvény
s a titkokat csak kérdések fejthetik meg
s a lélek is kóválygó kétség
hajszálerekben rekedt bizonytalanság
megismerhetetlen fekete lyuk
ami végleg elnyeli a meggörbült
bizalmat